

af bemeldte Ministerium kan ophæves, saafremt Fangerens Forhold dertil maatte give Anledning.

§ 4.

Straffeanstaltens Inspecteur er bemyndiget til at straffe Fangerne for disciplinaire Forseelser med indtil 9 Slag Rotting eller Riis eller Hensættelse i en Enkelt-Celle i indtil 2 Gange 24 Timer.

§ 5.

Som Følge af Ovenstaaende bortfalde de Bestemmelser i Pl. af 31te Aug. 1813, der handle om den Directionen for Tugt-, Rask- og Forbedringshuset tilkommende Straffemyndighed, samt om Behandlingen og Appellen af de Sager, der skulle anlægges imod Fangerne for de af dem begaaede Forseelser.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Under Forudsætning af, at den Forandring i Henseende til de civile Straffeanstalters locale Bestyrelser, som er bragt i Forslag ved Forelæggelsen af Budgettet for Finantsaaret 1822 af Rigsdagen bliver vedtaget, vil det være nødvendigt, at den Straffemyndighed, der bliver at tillægge bemeldte locale Bestyrelse, fastsættes ved Lov.

Ved Pl. 31te August 1813 er der med Hensyn til Straffemyndighedens Udøvelse i Tugt-, Rask- og Forbedringshuset i Kjøbenhavn skjelnet imellem ringere Forseelser og grov Brøde.

For de første er Directeuren, i hvis Sted der senere er traadt en af flere Medlemmer bestaaende Direction, bemyndiget til at bestemme Straffen, dog kun indenfor en lovbestemt Grænse i Henseende til Straffegraden, nemlig: Straffearbejdets forholdsmæssige Skjærpelse for en Tid af indtil 8 Uger, Råt eller Lamp for Mandfolk og Riis for Fruentimmer indtil 27 Slag, Krumflutning i særskilt Afslukke fra 4 til 24 Timer samt eensomt Fængsel indtil 15 Dage; dette sidste efter Omstændighederne enten i Forening med at sidde paa Vand og Brød eller uden saadant Tillæg i Straffen.

Finder derimod Directeuren eller nu Directionen, at den begaaede Brøde er saa grov, at den ikke tilbørligen kan revses ved Anven-

delse af de nysnævnte ringere Straffe, skal Sagen afgjøres ved Dom af en særegen dertil requireret og nedsat Ret efter de forskellige Politisagers Behandling forefrevne Former.

At denne Forskjel imellem Sager, der kunne afgjøres af Directeuren selv efter en summarisk Behandlingsmaade, og Sager, der efter sædvanlige Retsformer skulle afgjøres ved Dom, fremdeles bibeholdes, tør vistnok ansees for aldeles rigtigt og hensigtsmæssigt. Skal Orden og Disciplin i en Straffeanstalt opretholdes, maa Directeuren kunne belægge de Brud paa samme, som jevnlige foresalde, med passende Straffe, og summarisk kunne afgjøre deslige Sager; en ikke ubetydelig Straffemyndighed maa derfor tillægges ham. Men paa den anden Side hverken forlanger eller tilstøder Retsfærdigheden, at en større Straffemyndighed nedlægges i enkelt Mands Haand, eller at flere Afvigelser fra de sædvanlige Retsformer finde Sted, end de, disse Forholds særegne Natur gjøre uundgaaeligt nødvendige. Den preussiske og frantske Lovgivning give saaledes Directeuren i en Straffeanstalt Ret til at straffe alle disciplinaire Forseelser og Overtrædelser af Huusordenen, men henviser derimod til de almindelige Domstoles Afgjørelse alle de af Fangerne i en Straffeanstalt begaaede ulovlige Handlinger, som efter de almindelige Love vilde medføre criminel Undersøgelse. Den saaledes opstillede Grænse mellem, hvad der skal være Gjenstand for Domstolens Paaskjendelse, og hvad der skal være overladt til Directorens discretionaire Afgjørelse, giver imidlertid ikke nogen fast Regel, idet flere Brud paa Disciplinen og Overtrædelser af Huusordenen, t. Ex. reelle Injurier, Bedrageri og Forvansking af Materialet, ogsaa efter de almindelige Love vilde medføre criminel Tillale; men det maa dog ansees for meget rigtigt, at Directeuren kan belægge netop disse Forseelser med passende Straffe uden langvarig Undersøgelse, og uden at et egentligt juridisk Beviis præsteres. Man maa derfor holde for, at det Princip, der ligger til Grund for Bestemmelserne i Pl. 31te August 1813, og hvorefter det ikke er det Lovstridige i Handlingen i og for sig, men den Dvquantitet af Straf, hvormed Forseelsen findes